

ното тържество, следъ църковната скупба въ гимназиялната църква, учителтъ по Законъ Божий, свещ. Мих. Алабовски, произнесълъ трогателно слово, въ което между другото четемъ следнитѣ редове: . . . Но не само на нашия роденъ край послужи нашата гимназия: съ любовь тя даде просвъщение и на уроженки отъ родствени намъ славянски земи, особено отъ България. Въ началото на 60-тѣ години рускитѣ консули въ България отъ името на българското население се ходатайствували предъ имп. Александра II да се приематъ (на правителствено иждивение) въ рускитѣ женски училища уроженки отъ Славянския Югъ. Просбата е била извикана отъ желание да се подготвятъ за България отъ мѣстнитѣ жители опитни учителки за просвъщение на народа и за борба съ католическата пропаганда. Господарь-Императорътъ соизволилъ да удовлетвори ходатайството, и мѣсто за възпитание на българки била избрана Фундуклеевската гимназия съ Левашовския пансионъ. *Отъ тогава цѣль редъ поколѣния българки и сръбкини получиха образование въ нашата гимназия**. (Курс. мой—вж: Юбилейный сборникъ Кіево-Фундуклеевской гимназіи. 1860—1910. Кіевъ, 1910, стр. 21).

И, наистина, не можеше да се избере по-подходно женско учебно заведение за наши българки, отколкото Фундуклеевската гимназия въ Кіевъ съ неговия мекъ умѣренъ климатъ, сходенъ съ нашия, всрѣдъ оная духовно-нравствена атмосфера, тѣй обилно разлѣта въ „майка на рускитѣ градове“, както руситѣ наричатъ Кіевъ,—при това духътъ въ самата гимназия и пансиона, отличнигѣ възпитателски и преподавателски сили въ тѣхъ—всички тия обстоятелства сж правила отъ тѣя гимназия единъ трѣре пригоденъ разсадникъ за подготовка на бъдещи учителки, майки и гражданки. А „цѣли поколѣния българки“, казва стецъ Алабовски, сж получили възпитание въ тази гимназия! „Стотици българки“ отъ 1866-та година насамъ сж минали презъ това учебно-възпитателно заведение и, по думитѣ и свидетелството на една отъ първитѣ и отлични негови питомки, тѣ му дължатъ дълбока благодарностъ и пазятъ за него вѣченъ споменъ!

Ние разполагаме съ единъ, ако и непъленъ, списъкъ отъ тѣзи стотици българки, които сами помежду си се наричатъ „левашовки“, който дължимъ на любезността на г-ца Е. Серафимова. Можемъ да засвидетелствуваме, че, съ малки изключения, всички тия левашовки сж се подвизавали въ отечеството ни като достойни учителки и възпитателки и съ честь сж носили името на своята Алма матеръ! Едни отъ най-равнитѣ, които сж дошли следъ първитѣ четири, сж били: Желѣзкова Христина, Бацарова Христина, по